

Розділ I

Кораліна натрапила на ті двері невдовзі після того, як родина переїхала в цей будинок.

А будинок був старий-старезний. Під дахом у нього було горище, а під землею — льох, а довкола простирався здичавілий сад величезних старих дерев.

Коралінина родина купила не весь дім — надто вже він був великий. Купили вони лишень частину його.

А в тому старому домі жили-поживали й інші люди.

Міс Примула й міс Форсібілла жили у помешканні, що під Кораліниною квартирою, на першому поверсі. Обидві вони були вже старенькі-кругленькі, ділячи житлову площу з добрим десятком підстаркуватих шотландських тер'єрів, а клички в тих псів були Гаміш, Ендрю, Джок, десь-щось таке. Давно колись були панни Примула й Форсібілла акторками-лицедійками, про що міс Примула звістила Кораліну відразу ж, як тільки її здибала.

— Розумієш, Кароліно, — мовила міс Примула, перекрутивши Коралініне ім'я, — обидві ми, я і

міс Форсібілла, були славетні актриси свого часу. Ми виступали на кону, люба. Ой, не дозволь Гамішу ум'яти весь фруктовий пиріг, бо заболить йому живіт — цілу ніч мучитиметься песик!

— Я — Кораліна, — виправила дівчинка. — Не Кароліна, а Кораліна!

А над Коралініним помешканням, під самим дахом, жив схибнутий дідуган із великими вусами. Він признався Кораліні, що тренує мишачий цирк, але нікому його не показує — поки що.

— Одного чудового дня, Каролінко, коли всі мої артисти будуть готові, тоді всі-всі в цілому світі побачать чудеса мого мишачого цирку. Ти спитала, чом тобі не можна побачити цей цирк негайно? Ти ж саме про це мене просила?

— Ні, — тихо заперечила Кораліна. — Я просила вас не називати мене Кароліною. Бо я Кораліна.

— Тому тобі поки що не можна милуватися моїм мишачим циркум, — пустив повз вуха її заперечення господар горища, — що миші ще не готові, ще недосить видресирувані. А ще ж вони, як на те, відмовляються співати пісеньки, які я складаю для них. Геть усі написані для них пісні звучать у їхніх устах, неначе умба-юмба. А в білих мишей мало б виходити тоненько: та-на-на, ти-ни-ни. Чи я не тими сирами їх годую?

Кораліна йому, звісно ж, не повірила. Який там ще мишачий цирк? Вигадує старий. Те-те, півмітки плете.

Наступного дня після переїзду Кораліна пішла на розвідки.

Спершу дівчинка обстежила сад. Великий то був сад, а за ним, аж туди під паркан, простерся тенісний корт. Але ніхто в домі не грав у теніс, і паркан, яким обведено корт, світив дірками, а парканна сітка здебільшого переіржавіла й поопадала. Був там іще розарій, повний зачуханих, заїдених тлею троянд. Був іще кам'яний сад: наче хто абияк накидав сюди валунів. А он чарівне коло, але утворювали його слизькі брунасті поганки: наступиш випадком — і з ніг збиває такий жахливий сморід!

Був там і колодязь. Першого ж дня, як тільки вїхала сюди Коралінина родина, обидві старі панни, міс Примула й міс Форсібїлла, особливо застерегли Кораліну, яка небезпечна та криниця, й порадили обходити те місце десятою дорогою. А Кораліна саме для того, щоб таки точно знати, де воно, та щоб непомильно обходити лихий колодязь, і вирушила на його оглядини.

І таки знайшла його — аж на третій день: на затіненому лужку біля тенісного корту, за купочкою дерев, ледве прозирало крізь високу траву низьке цегляне коло. Колодязь був закиданий дерев'яними дошками — щоб ніхто знеобачки не шугнув туди. В одній дошці на місці вибитого сучка чорніла дірка, тож Кораліна до самого вечора практикувалася вціляти туди камінчиками й жолудями — і вичікувати,

лічачи секунди польоту, аж поки вчує «плюсь!», коли кинуте сягне далеко вниз плеса.

Ще Кораліна хотіла знати, які тваринки мешкають у тому саду. Натрапила на їжака — і на зміїне линовище (але ні вужа, ні гадючки не побачила). Уздріла ще брилу, схожу на горилу, і ропуху, схожу на каменяку опуклу.

А ще там знай вигулькував якийсь зарозумілий чорний кіт: то на мурі всядеться мурлика, то на гілляці, й все на Кораліну видивляється. Але щоразу, як тільки Кораліна зробить спробу наблизитися до нього, аби погратися, котяра десь щезав. Був — і нема!

Оце так Кораліна збула свої перші два тижні в новому домі: обстежуючи подвір'я, сад і прилеглі території.

Мати наказувала їй повертатися в дім на підобідок і на обід, а ще Кораліна мусила тепло одягатися, бо літо видалося вельми холодне того року. Але хай там що і хай там як, а юна дослідниця що день Божий ішла на свої розвідки, аж поки одного дня задощило, і довелося їй засісти взаперті.

— І що мені робити? — запитала Кораліна.

— Почитай книжку, — порадила мама. — Відео подивись. Побався зі своїми іграшками. Підпонабридай паннам Примулі та Форсібіллі або ще тому мишолюбу-мішігену на горищі.

— Ні, — мовила Кораліна. — Нічого цього мені не хочеться. Я хочу досліджувати — і край.

— Мені воно й байдуже, чим би дитя не бавилося, — відповіла на те Коралінина мама. — Аби тільки в халепу не вскочило.

Кораліна підійшла до вікна й задивилася, як падає дощ. Це був не такий дощ, під яким можна піти погуляти, а злива, мов одночасно хтось випліскував воду з тисяч відер. Це був дуже *сурйозний* дощ, і поки-що його *сурйозна* мета була ось така: хутчій перетворити сад на суп із каламутної брудяки.

Кораліна передивилася всі свої відео. Іграшки їй давно набридли, а всі свої книжки вона давно вже поперечитувала.

Увімкнула телевізор. Поскакала з каналу на канал, але там не було нічогоісінько — крім балачок чоловіків у костюмах із краватками, усе про біржі, та шкільних програм. Зрештою піймала за хвіст другу половину природничої програми про щось таке, як захисне забарвлення. Поспостерігала тваринок, пташок і комах, що маскувалися хто під листочки, хто під гілочки, хто під інших тварин, аби врятуватися від хижаків, охочих їх з'їсти. Ця програма припала їй до вподоби, але ж скінчилася вона надто швидко, а за нею пішла програма про булочну фабрику.

Час, отже, провідати тата.

Коралінин тато був удома. Батьки її працювали, щось там творили на своїх комп'ютерах, а це означало, що їм можна було хтозна скільки часу

просиджувати вдома. Кожен мав свій окремий кабінет.

— Привіт, Кораліно! — не обертаючись, привітався тато, коли увійшла донечка.

— Ммм, цей дощ... — промимрила Кораліна.

— Атож, — підтакнув тато. — Відривай — як із відра!

— Та ні, — заперечила Кораліна. — Це просто дощ. Можна мені піти надвір?

— А що тобі мама каже?

— Каже: «В таку негоду ти нікуди не підеш, Кораліно Джонс!»

— Тоді й я кажу: ні!

— Але ж я хочу продовжити мої дослідження-обстеження.

— То пообстежуй наше помешкання, — запропонував тато. — Глянь сюди: ось ручка, аркуш паперу. Перелічи, скільки у нас дверей, вікон. Задokumentуй усе чорним по білому. Очоль експедицію, присвячену відкриттю бойлера! І дай мені попрацювати.

— А можна мені зайти до вітальні?

У вітальні Джонси тримали дорогі (й незручні) меблі, що лишила їм у спадок Коралініна бабуса, коли померла. Кораліну туди не пускали та й ніхто туди не заходив. Тим ліпше!

— Тільки не поперевертай там нічого. І нічого не чіпай!

Кораліна сумлінно обмірковувала почуте, узяла папір-ручку та й подалася досліджувати зсередини, з чого складалося їхнє помешкання.

Вона знайшла бойлер (виявився у шафці в кухні).

Полічила загальну кількість усякої обстанови (153).

Перелічила вікна (21).

Перелічила двері (14).

З усіх дверей, які вона знайшла, тринадцятеро відчинялися й зачинялися. А чотирнадцяті — великі, різьблені, брунатні дерев'яні двері в дальшому кутку вітальні — були замикані на замок.

Кораліна запитала у мами:

— А куди ведуть ті дерев'яні двері?

— Нікуди вони не ведуть, люба.

— А мають кудись виводити!

Мама похитала головою.

— Ось поглянь! — запросила вона донечку.

Мама стала навшпиньки і зняла з горішньої планки кухонних дверей кільце ключів. Обачливо почала їх перебирати, аж поки вибрала найстарішого, найбільшого, найчорнішого, найіржавішого ключа. Разом мати й донька пішли до вітальні, й там мати відімкнула тим ключем ті двері.

Вони й розчахнулися.

Таки правду сказала мама. Ті двері не вели нікуди. Вони відчинялися під цегляний мур.

— Поки все це було одним домом, — пояснила Коралініна мама, — ці двері кудись вели. А як

поробили з будинку окремішні квартири, то їх просто замурували. По той бік — там порожня досі квартира, тож та сторона все ще продається.

Мама причинила двері й почепила кільце ключів на його місце над кухонними дверми.

— Ти не замкнула тих дверей! — зауважила Кораліна.

Мама стелула плечима:

— А й навіщо їх замикає? Все одно ж не ведуть нікуди.

Кораліна промовчала.

Вже й посутеніло. А з неба все так само лило, стукочучи по шибках і затьмарюючи промені фар на вулиці за прибудинковою ділянкою.

Коралінин тато облишив працю й накухторив усім обід.

— Тату! — дорікнула, скривившись, Кораліна. — Ти знову щось накухторив за рецептом!

— Це цибеки цибулі й картопля, тушковані з полиновим гарніром і плавленим сиром-грюєром, — вибачливо пояснив тато.

Кораліна тільки зітхнула. Тоді пішла до холодильника, дістала трохи чипсів та міні-піцу й увіпхнула це в мікрохвильовку.

— Ти ж знаєш: я не люблю рецептів, — сказала вона татові, стежачи, як кружеляє її обід у мікрохвильовці й мерехтять дрібні червоні цифри на пічці, наближаючись до нуля.

— Якби ти скуштувала, то, може, і вподобала б! — дорікнув Коралінин тато, але донька похитала головою.

Тієї ночі Кораліна довго не засинала, лежачи у своєму ліжечку. Дощ ущух, і вона вже була й майже заснула, коли це щось дрібненько затупотіло: т-т-т-т-т-т! Кораліна сіла в ліжку.

А тоді щось як ррриип...

...нееее!

Кораліна вислизнула з ліжка й подивилася в коридор, але не побачила там нічого підозрілого. Пройшлася коридором. Зі спальні батьків долинало басовите хропіння (то тато) і, час від часу, тихе сонне мурмотіння (це мама).

Кораліна подумала, чи не приверзлося їй, хоч би що воно там було.

І тут щось ворухнулося.

Щось ледь густіше за тінь — і воно, мов невеличкий клаптик ночі, подріботіло через притемнений коридор. Ой, тільки б не павук! Павуки викликали у Кораліни сильний неспокій, коли не жах.

Та чорна потороча забігла до вітальні, а Кораліна все за нею, трохи нервуючись.

У цьому приміщенні панувала пітьма. Якесь світельце пробивалося лише з коридору, і Кораліна, стоячи на порозі, відкидала величезну спотворену тінь на килим вітальні: мов яка тонюсінька велетка.

Кораліна якраз подумувала, увімкнути світло чи не вмикати, коли помітила: чорна почвара помалу виткнулася з-під дивана. На мить оте *воно* завмерло, а тоді тихо шугнуло по килимку до найдальшого кутка кімнати.

Але в тому кутку не було ж ніяких меблів.

Кораліна увімкнула світло.

В тому кутку таки нічого не було. Нічого — тільки оті старі двері, що відчинялися до цегляного муру.

Дівчинка була певна: мама зачинила ці двері, але наразі вони були ледь-ледь прочинені. На остілецьки! Кораліна підійшла до дверей, визирнула. Таки нічого — тільки мур, вимурований із цегли.

Кораліна причинила старі дерев'яні двері й повернулася в ліжечко.

Їй наснилося, як чорні примари, поковзом перебігаючи з місця на місце, аби не потрапляти на світло, нарешті зібралися всі під місяцем. Маленькі чорні клубочки з крихітними червоними оченятами й гострими жовтими зубами. І вони заспівали!

Ми дрібненькі, нас багато,

Нас багато, мала креш:

Знову будем панувати

Після тебе, як помреш.

Голосочки їхні були тонюсінькі й пискляві, а ще ледь плачливі. Від тих їхніх співів Кораліні стало моторошно.

Потім Кораліні наснилося кілька рекламок, а опісля вона провалилася у сон без сновидінь.

Розділ 2

Наступного дня дощ більше не вертався, але густий білий туман зліг на будинок.

— Піду я прогуляюсь! — заявила Кораліна.

— Не заходь далеко! — застерегла мама. — І закутайся в щось тепле.

Кораліна надягла своє блакитне пальтечко з каптуром, закутала шию червоним шарфом, а на ноги нацупила жовті гумові чоботи.

Надвір!

Міс Примула саме вигулювала своїх псів.

— Привіт, Кароліно! — обізвалася міс Примула. — Бридка погода.

— Еге ж, — відгукнулася Кораліна.

— Я грала колись Порцію! — похвалилася міс Примула. — Міс Форсібіл्ला розводиться про свою Офелію, але люди йшли в театр побачити мою Порцію. Коли ми виступали на кону.

Міс Примула утеплилася цілою купою пуловерів та жакетів, тож мала вигляд іще малішої-круглішої, ніж будь-коли. Схожа була на яйце — велике,